vakeditie

items 6

dfl 23,50 bfr 500

lichting '95

selectie eindexamenwerk

architect Gunnar Daan

meer concurrentie graag!

tien jaar ninaber peters krouwel

wat

Hard Werken

is, nog is of niet meer is

design · visual communication · architecture

media babies on Channel no. 5

een digitale infrastructuur voor Londen

Telecommunicatie ontbeert de tastbare alledaagse werkelijkheid van de woonwijk. Omgekeerd heeft de cultuur van een stad recht op gebruik van digitale technieken. Daarom ontwikkelden Frans Vogelaar en Elisabeth Sikiardi het project 'Media Babies on Channel no. 5'. Het is een nader uit te werken concept van een digitale openbare ruimte voor Londen. Het is niet waarschijnlijk dat het plan ooit in zijn volle omvang zal worden gerealiseerd. Maar het concept biedt legio aangrijpingspunten om zinvolle ontdekkingen te doen.

1:1
layered networks: self-regulating hierarchy of communication processes.

door Ed van Hinte

Media Babies hebben niets te maken met Internet, wel met een totaal andere kijk op datanetwerken.
Het gaat om een project van de architecten Frans Vogelaar en Elisabeth Sikiaridi met hun bureau SHEL inV. Zij streven naar een veel grotere samenhang tussen de openbare ruimte van een stad en de beloften van moderne telecommunicatie. Daarom willen zij de stad Londen, die zich vanwege haar plattegrond en demografische opbouw bij uitstek leent als voorbeeld, verrijken met een voor iedereen toegankelijke digitale infrastructuur; een infrastructuur die in haar geheel herkenbaar aanwezig is, van plug tot programmeerstation.
Onvermijdelijk gevolg is dat hun plan alle dimensies van het ontwerpen beslaat, stedebouw en architectuur, maar ook interieurs, vormgeving van apparatuur en ontwikkeling van software.

Thames

Media Babies zijn overdrachtelijk op te vatten als kiemen van informatie die de kans moeten krijgen om volwassen te worden. Maar binnen het plan zijn het ook gewoon openbare gebouwen, of tenminste gebouwen van waaruit Media Babies de wijde wereld in worden gestuurd.
Het plan gaat ervan uit dat stemrecht plaatsmaakt voor het recht op uitzenden. Alle uitzendingen vinden plaats op een netwerk met een duidelijke hiërarchie.
Door de Thames ligt de hoofdlijn, een ISDN-kabel. Deze komt op acht plaatsen boven water in evenzoveel bouwwerken, in de regel bij een brug. Dat zijn de 'Bridgeclubs', grote bemande informatieverwerkende stations.

Elke Bridgeclub vormt het hart van een Noord-Zuidlijn waarop aan elke kant van de rivier acht knooppunten zijn aangesloten. En dat zijn dan de Media Babies, totaal 128 (8 x 16). Het zijn als het ware buurtcentra, waar je een uitzending kunt samenstellen, maar waar je ook naar de kapper kunt of naar de wasserette. Iedereen kan overal de uitzendingen volgen, ook thuis, gewoon bij de tv.
Wie zich geroepen voelt zelf iets aan de wereld kenbaar te maken, gaat naar een Media Baby in de buurt. Daar bevinden zich de benodigde programmeerfaciliteiten en de middelen om te volgen hoe het de boodschap vergaat. Want er kunnen direct ondersteunende reacties op komen.
Iedereen kan de uitzending op een groot aantal locaties 'sterker maken' door er met een speciale smartcard (met een 'Air Time' saldo) extra zendtijd aan toe te kennen .
En naarmate op deze manier de kracht van een boodschap toeneemt, stijgt de kans dat hij een grotere groep bereikt: meer Media Babies, een Bridgeclub, de stad en misschien wel het hele Koninkrijk of via de Channel Europa en de rest van de wereld.

uitdagingen

Het aardige van deze nieuwe opvatting over telecommunicatienetwerken is dat er - hoe paradoxaal dat ook mag klinken - beperkingen aan zitten. Om maar wat te noemen: je moet speciaal naar een gebouw, zendtijd is gelimiteerd, en de richting van de uitzending ligt in beginsel vast.
Het grote voordeel van wat ik maar het gebrek aan eindeloosheid noem, is dat het voor burgers makkelijker is zich ermee te identificeren. De Media Baby hoort bij je buurt.

'Netwerk architectuur' noemt SHEL inV. zijn idee. En de uitdaging is uiterst interessant omdat ze dwingt op een andere manier tegen het gebruik en daarmee het ontwerp van communicatiemiddelen en gebouwen aan te kijken.
Vogelaar en Sikiaridi hebben het concept van hun Media Babies uitgerust met talloze nieuwe functies. Het gaat te ver om alles op te sommen, maar ontwerp maar eens een studio waar amateurs uitzendingen kunnen verzorgen. Voor de prille beginneling denken de architecten aan de 'Debutants Booth' die hem wegwijs maakt op het netwerk. Door zo'n voorziening werkelijk te ontwikkelen, kun je een schat aan informatie opdoen over manieren om apparatuur en de ruimte waarin zij staat zo vorm te geven, dat de grootste leek ermee uit de voeten kan.
In elke Bridge Club bevindt zich een 'Selector Platform'. Daar vindt rituele selectie plaats (deels automatisch en deels op grond van serieuze of speelse beslisprocedures) van uitzendingen die voor de hele stad geschikt worden gevonden. Daarnaast kan een Bridge Club de schakel zijn tussen het netwerk en gebeurtenissen in de buurt. Door het idee van een bridgeclub verder uit te werken, en je te verdiepen in de nieuwe functie van zo'n gebouw, kun je van alles te weten komen over de wisselwerking tussen architectuur en sociale processen.

De ervaring die dat oplevert, is misschien wel te gebruiken voor het ontwikkelen van een station, of een vergaderruimte.
Of misschien een feestzaal, want Vogelaar denkt voor de Bridge Club van Hungerford bij Waterloo Station - waar in de toekomst de TGV aankomt - aan een 'Debut Debutants Ball' voor aankomende reizigers die de stad en haar bevolking moeten leren kennen.
Als het de functie van het project is om nieuwe kennis en ervaring op te doen met een frisse kijk op telecommunicatie, dan is het niet erg dat het project Media Babies on Channel no. 5 uitgaat van een behoefte die misschien helemaal niet leeft.
Vogelaar: 'Iemand vroeg: wat doe je nou met die oudere dame die wil weten waarom haar geranium het zo slecht doet.
En daar heb ik nog geen antwoord op.' ●